

Dichter van het Oldambt D.S. Hovinga overleden

Van de redactie streektaal

■ OOSTWOLD – Op oudejaarsdag is op 81-jarige leeftijd in zijn woning overleden de Oldambtster dichter pur sang Derk Sibolt Hovinga. Hij was te beschouwen als de nestor van die Groningers, die de gave van het dichtelijke rijmende en ritmische woord hebben en haar zwart op wit uitdragen.

In 1929 schreef hij voor het eerst poëzie in de streektaal, kort voor hij eindexamen gymnasium deed en klassieke talen ging studeren. Dat hield hij twee jaren vol, om daarna terug te gaan, mede wegens ziekte van zijn moeder, naar de boerderij. In 1944 werd hij zelf boer. Sinds 1966 wijdde hij zich volledig aan zijn dichterschap.

Hovinga is zijn leven lang vrijgezel gebleven en leidde, jarenlang op zijn boerderij verzorgd door zijn trouwe huishoudster 'juffrouw Engeltje', een eenzellig bestaan, hoewel hij het contact met de kring van dichters niet helemaal schuwde. Bij hoogtedagen (zoals bijvoorbeeld een bijeenkomst van de Schrijversverain in Scheemda of ter gelegenheid van zijn recente 80e verjaardag) werd er vanuit die hoek ook wel contact met hem gezocht. Dat hij daarbij kritisch het woord mocht voeren of uit eigen werk voordragen, deed hem steeds deugd.

Bondige taal

Hovinga stond vooral bekend vanwege zijn in bondige taal gestelde gedichten over de natuur en over het hoe en waarom van de voortgang van de schepping, door hem vaak met religieuze termen omschreven als het *Aalmysterie: ...aal wat bestaait, dut weer vergoan. Allen wat leste grond van ales is t Mysterie gaat nait veurbie, moar blijft veur aaltied wel van aal wat was, wat is, wat*

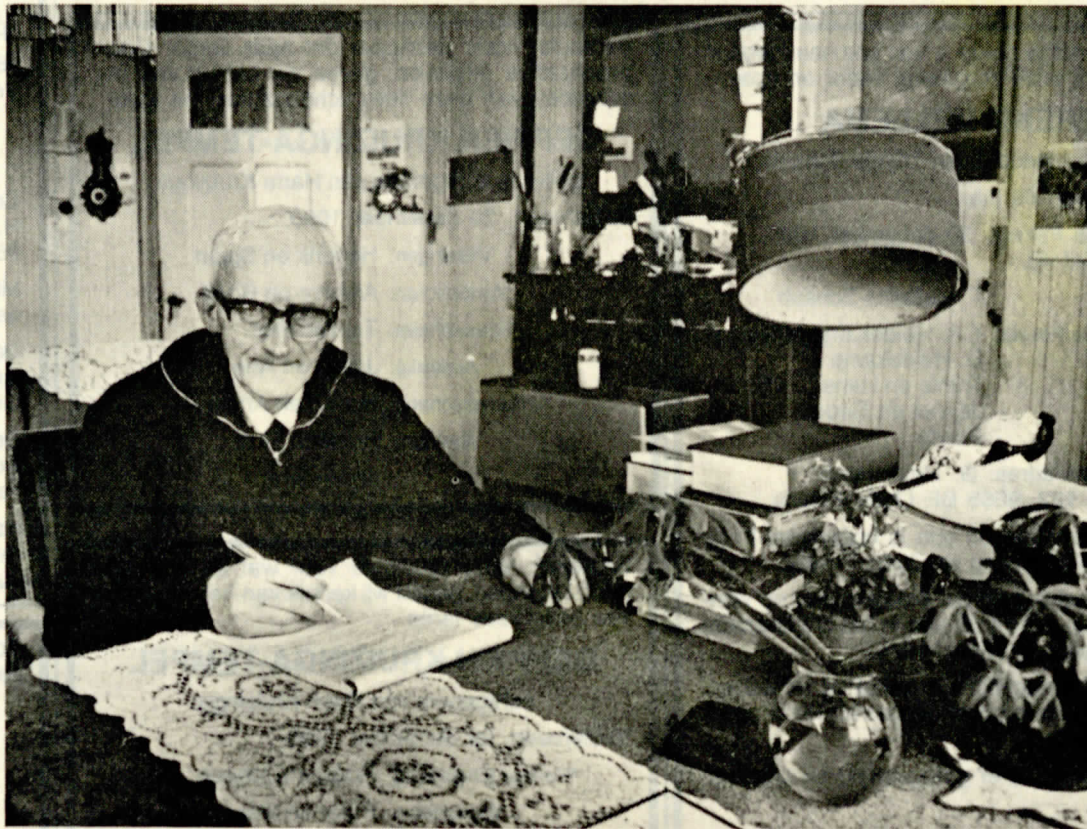

Foto: Archief DGP

▲ **Derk Sibolt Hovinga: ...uit eigen werk mogen voordragen deed hem steeds deugd...**

wezen zel. Ook maakte hij wel gelegenheidsgedichten en leutige balladen.

Hij kreeg de Literaire Pries 1982 van de stichting Grunneger Bouk, na publicatie van de bundel Bloaren aan de levensboom met een totaaloverzicht van zijn werk. Verder verschenen van

zijn hand *Störm en stille* (1950), *Miemern in twijduustern* (1960), *Oogst van mien aner laand* (1968), *Noa 't Adrillenmaart in Winschoot*, *De raaize noar Peries van twij Oldambtster boeren* (1977), *Balloaden, mythen, overleverns, gedichten en laiden van 't kustvolk* (1980), *Drei dichter-*

like vertelsters (1983) en het als afsluiting van zijn oeuvre te beschouwen *Onder de regenboog* (1987).

Er stonden voorts artikelen en recensies van zijn hand in drie Groninger tijdschriften en een jaarboek, waarin hij vaak een kritische toon bezigde. Een aantal publicaties staat in de zogenaamde Vosbergen-spelling. Ook toen in 1984 algemene spellingregels voor het Gronings werden ingevoerd, bleef Hovinga zijn eigen schrijfwijze volgen. Ten aanzien van jonge collega's in de kunst achtte hij meer literaire kritiek onontbeerlijk voor de kwaliteit van hun werk.

Tekenend voor Hovinga's denken en doen is:

Oldambt

Bin k heer.
'k Vroag nait minder
'k Vroag nait meer.

Oldambt;
Mien volk,
Mien laand,
Mien heert,
Mien lot.

Wik nait vot.

En in 't lest
Bin ik west:
In dien schoot
In de dood
Rust ik.

Dat wik.
Oldambt.

De verassing van Hovinga's stoffelijk overschot vindt vrijdagmorgen plaats in het crematorium aan de Acacialaan te Winschoten.